

L'activista sahrauí Aminatou Haidar, fotografiada poc abans de retornar al seu país, després d'haver fet una vaga de fam a l'aeroport de Lanzarote.

Prohibit visitar Aminatou

RABAT ■ Erena Calvo

Molt debilitada de salut, l'activista Aminatou Haidar, presidenta del Col·lectiu Sahrauí de Defensa dels Drets Humans, es recupera d'una llarga vaga de fam a casa seva, a al-Aaiun. Van ser 32 dies sense fer ni un mos a l'aeroport de Lanzarote, on va ser expulsada pel Marroc després de deixar en blanc la casella de la nacionalitat a la fitxa de control de l'aeroport de la capital administrativa del Sàhara Occidental. "Ho havia fet més vegades; no sóc marroquina, sóc sahrauí, i per això lluito, per la independència del meu poble", deia l'activista després d'aterrar novament a al-Aaiun fa uns dies. El seu retorn va fer sortir als carrers de la capital de l'ex-colònia espanyola desenes de sahrauís de totes les edats. Crits independentistes i de suport a la seva *Ghandi*, desafiant

les autoritats marroquines, van sonar amb força com a rebuda la nit del seu retorn. Per l'antic barri espanyol de Casa Piedra, on viuen Haidar i la seva família, també passen des de llavors agents de la policia, d'uniforme i de paísà. "Envolten casa nostra des de fa més de dues setmanes i controlen tots els nostres moviments; només deixen accedir a l'habitatge els familiars més pròxims", diu Leila Haidar, germana d'Aminatou. Les autoritats locals d'al-Aaiun ho neguen. "No hi ha policia a casa seva i pot entrar i sortir qui vulgui amb total llibertat". Les mateixes fonts qualifiquen les denúncies dels activistes d'"autèntiques mentides". Representants de diverses associacions sahrauís de defensa dels drets humans al Sàhara Occidental insisteixen, tanmateix, que la pressió contra ells continua augmentant i critiquen que "la

situació d'Aminatou és d'arrest domiciliari". Fa uns dies, afirmen, la sahrauí Fatna Sbai "va anar a visitar Haidar i la policia li ho va impedir, la va ficar en un furgó, la va portar a la comissaria unes hores i allà la van maltractar físicament i verbalment", afirma Ahmed Sbai, president del Comitè de Defensa de Presos Polítics. Dos joves, continuen, van ser detinguts després de manifestar-se al barri de Matala —conegut perquè s'hi van dur a terme moltes de les manifestacions de la *intifada* del 2005. Un d'ells, de 16 anys, encara espera el judici. El segon, de 19, va ser condemnat a dos mesos de presó exempta de compliment, diu Hassan Duihi, també del Comitè de Presos Polítics, al mateix temps que lamenta "l'actitud hostil del Marroc contra els qui defensen pacíficament la independència del nostre poble".

BERLIN ■ Gemma C. Serra

L'Agenda 2010 de Merkel. La cancellera alemanya Angela Merkel ha perdut el ritme, sentenciaven aquests dies el diari *Süddeutsche Zeitung* i el setmanari *Der Spiegel*. La seva Unió Cristiano-demòcrata Alemanya (CDU) va guanyar les eleccions amb el pitjor resultat de la història. Després va tancar amb l'hipotètic *soci desitjat* —els liberals— les negociacions de coalició més caòtiques que es recorden, apuntava el setmanari i, cent dies després de guanyar aquells comicis, el nou govern viu disputes constants. No paren de barallar-se per les ambicions dels liberals de rebaixar impostos dels liberals, que el ministre de Finances Wolfgang Schäuble —CDU— no paeix. I, a sobre, l'Afganistan. El conflicte afganès ha portat al govern de Merkel la primera dimissió, poques setmanes després d'estrenar coalició, per l'escàndol del bombardeig a Kundus, on van morir 142 persones, la meitat civils. La qüestió va costar el càrrec a Franz-Josef Jung, ministre de Treball al nou govern i ex-ministre de Defensa, i ara amenaça el retorn de Merkel a la feina: haurà de donar explicacions a la comissió parlamentària creada per investigar el cas. Merkel ja no governa en gran coalició, sinó amb oposició real al Parlament. Qualsevol enrenou es transforma en escàndol polític i la dona més poderosa del món, segons *Forbes*, ha perdut allò que cap polític no ha de perdre de vista: el ritme. Merkel, que es va doctorar el 1986 amb un estudi sobre "mecanismes de descomposició en química quàntica relacionats amb les constants de la velocitat", sap millor que tots nosaltres els perills de la desacceleració. L'Agenda del 2010 de la cancellera reflecteix una tranquil·litat enganyosa. A diferència de l'any passat, amb comicis regionals, europeus i finalment generals, enguany només hi ha una cita de pes, les eleccions a Renània del Nord-Westfàlia, al maig. Es el *land* més poblat del país i el que va precipitar la caiguda del poder

de Gerhard Schroder, el 2005. L'ex-canceller socialdemòcrata va convocar eleccions anticipades després de perdre a aquest poderós *land*, feu tradicional de la socialdemocràcia. Va ser una jugada de pòquer que va perdre, en bona part per culpa d'allò que ell havia batejat precisament com a Agenda 2010, el pla de reformes que imposava dures retallades socials. L'Agenda 2010 de Schröder és història. Merkel sap que no pot jugar amb l'aparent tranquil·litat. Els polítics que perden el ritme ja no el tornen a recuperar, sentenciava *Der Spiegel*.

La cancellera Merkel comença l'any amb mal peu.

LONDRES ■ Victorià Jiménez

La dècada Blair. L'any ha acabat amb un protagonista detestable i familiar: Umar Farouk Abdulmutallab. Un altre ciutadà de confessió musulmana fonamentalista, en aquesta ocasió *reeducat* al Iemen. Tot i tenir a penes 23 anys d'edat, ja constava a les bases de dades antiterroristes dels Estats Units i del Regne Unit, on el Ministeri d'Interior li havia denegat la renovació de visat després d'haver cursat estudis a l'University College de Londres (on acudia a la mesquita de l'East, a Whitechapel). Els departaments de seguretat nord-americà i britànic no

L'ex-primer ministre britànic, Tony Blair.

intercanvien informació reservada, però al-Qaida s'ha fet responsable de l'intent del jove de fer explotar un vol transatlàntic el dia 25 de desembre. I tanmateix, al Regne Unit, tothom que llegeix els titulars veu un altre nom, el d'Anthony Charles Lynton Blair. És el nom de l'ex-primer ministre (1997-2007) Tony Blair que els britànics senten quan els telenotícies anuncien que el 2009 ha estat l'any més trist per a les tropes del país a l'Afganistan, on han mort 102 soldats —el total s'enfila a 239, des del 2001. És Tony Blair, no Gordon Brown (l'actual *premier*), qui en realitat enviarà 500 soldats més a l'Iraq, on la guerra va començar en 2003. És Tony Blair, el nom que ve a la ment quan la City financera, al cor de la capital britànica, admet haver repartit més de 7.600 milions de lliures esterlines (8.360 milions d'euros) en pagues extra per als banquers. O quan les investigacions internes del Parlament a Westminster revelen que diputats dels tres principals partits polítics continuen abusant del seu catàleg de dietes per adquirir propietats als barris privilegiats de la ciutat del Tàmesi i engrossir la seua cartera de rendes. És el nom de Tony Blair que ressona quan el departament d'Economia admet que la xifra del dèficit públic ha pujat fins a 195.000 milions d'euros en un sol any, per fer front a l'enfonsament del *boom* del nou mil·lenni. Fa patir de pensar què seria la classe treballadora (allò que en resta, hi ha quatre milions de desocupats) sense un salari mínim marcat per la llei, i això també els recorda Tony Blair. Quina mena de convivència podrien acordar les diverses cultures i religions que conflueixen a la Gran Bretanya sense la legislació progressista, oberta, igualitària que va portar el Nou Laborisme de Tony Blair en arribar a Downing Street. I pensar que hauria estat el primer president de la Unió Europea, si no ho hagués impedit la seua catastròfica però tradicional decisió de donar suport a la política exterior de la Casa Blanca.